

[Indenrigsministeren.]

Love. At Parcelbyggeriet ikke er kommet ind i dette Lovforslag, betyder altsaa ikke en Modstand imod dette Byggeri. Det er ikke medtaget, det er rigtigt, og det kan man saa mene er en Fejl og ønske det sat ind.

En Ting er det lave Byggeri, en anden Ting er en bestemt Plan, og selv om man ikke er gaaet ind paa en bestemt Plan, som foreligger, betyder det jo ikke, at man er Modstander af at gaa ind paa det lave Byggeri. Man har, det gentager jeg, ikke ment, at den omtalte Plan for nærværende var det, som var mest formaalstjenligt for at faa Byggeriet i Gang. Det kan man have forskellig Mening om, det bliver vi jo ikke enige om, hver tror at have de bedste Oplysninger.

Det, jeg har protesteret imod, er, at man fra en Side vil paadutte os, at vi ikke foretager Beregninger og Undersøgelser paa en objektiv Maade, og det gør man uden noget som helst Bevis. Jeg er i det hele taget imod, at man i en offentlig Diskussion begynder at beskæftige sig med sin Modparts Motiver uden virkelig at give nogen Begrundelse derfor. Hvis det endelig skal være, maa man uomstødeligt kunne paavise Motiverne, ellers mener jeg, at man skal undgaa at beskæftige sig med Modpartens Motiver og nøjes med at holde sig til de saglige Forhold. Det har jeg ønsket at sige om den Side af Sagen, men ikke at diskutere høj eller lav Bebyggelse.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, og det var det, der gav Anledning til Diskussionen, at han foretrak Smaabebyggelse og vilde rive de paagældende Kvarterer ned, men ikke bygge dem op igen. Deroverfor sagde jeg, at det bliver dyrere, og det vil vi undgaa, idet vi vil have Grundene bebygget igen. Dertil sagde det ærede Medlem Hr. Kristen Amby: Ja, men man kan lige saa godt bygge et helt andet Sted — hvortil jeg svarede: Vi har ikke disse Planer, og hvis man vil afvise at bygge herinde og henvise til, at man kan bygge et andet Sted, som det ærede Medlem gør, hvor der ingen Planer og ingen Tilbud er, saa maa det betyde, at det ærede Medlem vil foretrække de usikre Forhold fremfor det, som nu er nogenlunde sikkert; og som man i hvert Fald har en vis Sandsynlighed for kommer i Gang, hvis Rigsdagen i det hele taget vil behandle Lovforslaget og behandle det ikke alt for sendrægtigt. Ellers er der ikke nogen som helst Sikkerhed for, at der overhovedet kommer Gang i den Bebyggelse.

Det synes jeg er klart og ligetil. Det

er ikke et Kabinetsspørgsmaal, det er ikke et Spørgsmaal om, hvorvidt jeg vil medvirke til det ene eller det andet, men simpelt hen om, hvorvidt man vil forkaste det Byggeri, man har nogenlunde Sandsynlighed for kommer i Gang, for at kaste sin Kærlighed paa et Byggeri, man ingen Tilbud har om, og mig bekendt ved ingen, hvorvidt det i det hele taget vil komme i Gang paa det nuværende Tidspunkt. Man forkaster det, man nogenlunde kan se man har, for at gribe efter noget, der ingen Sandsynlighed er for kommer i Gang, og det er jeg imod.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Naar man ved denne Lejlighed og med denne Lov som Baggrund saa stærkt ivrer for, at man dog tager Spørgsmaalet om Parcelbyggeri og Havebyer op, er det, fordi her foreligger en samlet Plan om at flytte nogle Mennesker. Det drejer sig om at flytte mange, mange Mennesker derfra, hvor de bor, og andetsteds hen. Derfor var der ogsaa Grund til at tage Spørgsmaalet om en samlet Havebyplan op. Mener man, at det Forslag, der foreligger, ikke er rigtigt, saa kan man maaske selv hitte paa et. Naar man ikke gør det, er det — saadan maa almindelige Mennesker opfatte det — fordi man aabenbart ikke interesserer sig for det. Man har nogle almindelige Love, hvorefter man kan støtte Parcelbyggeri, vel at mærke, naar det er Parcelbyggeri, der foretages saaledes, som det er foretaget nu i de sidste mange, mange Aar i København og andetsteds, nemlig mere individuelt. Men det, vi lyser efter, er en Boligpolitik, som tager det Spørgsmaal op virkelig at skabe det for Københavns Vedkommende, som alle andre Storbyer i Europa har skabt for længst, Havebyer. Med de Trafikforhold, man har nu til Dags, bor man, naar man bor i en Haveby, hvor Folk kan komme ud og faa Jord, ikke længere væk fra sit Arbejdssted, end man gør, naar man bor i en Udkant af Byen. Men det Spørgsmaal kan aldrig løses individuelt. Det kan kun løses ved, at Samfundsmagten under en eller anden Form griber ind. Nu griber man altsaa ind i saa og saa mange Menneskers Boligforhold, og saa er det ikke urimeligt at spørge: Var der ikke Grund til sammenhængende dermed at tage det andet Spørgsmaal op, særlig da det ikke er noget nyt, man staar over for, men et almindeligt Krav, som Rigsdagen allerede har givet.